



- [Інтерв'ю²](#)
Цікаві судження від цікавих людей
- [Культура⁷](#)
Культурне життя - проблеми та перспективи
- [Новини³](#)
Новини звідусіль - події та аналітика
- [Освіта¹](#)
Чого не вистачає суспільству
- [Репортаж⁴](#)
Актуально про повсякденне

Логин (email): Пароль: [мова](#), [політика](#)

Ірпінські Канни: ближче, дешевше і... коротше

Категорія: [Інтерв'ю](#) -> [Культура](#)

Неділя, 3 червня 2012 г.

Підписатись на [коментарі по RSS](#)

Не повірите, але ірпінський некомерційний кінофестиваль «У дусі часу» – справді міжнародний! І ті кількадесят глядачів, які 2 червня прийшли до єдиного вцілілого в Ірпені БК, змогли пересвідчитися: географія цього дійства напрочуд різноманітна, а рівень фільмів іноді просто вражає. А ще більше вражає те, що вже 10 років поспіль практично на голому ентузіазмі мистецьке подружжя Анна Джі та Сергій Тубі втілює в життя у своєму рідному місті майже «безкришний» проект – фестиваль нетрадиційних, аматорських та студентських фільмів.

Кінолюбители з усього світу буквально завалюють організаторів фесту своїми експериментами в царині різнопланового та різножанрового кіно, розраховуючи якщо не на

головну нагороду, то бодай на увагу глядачів. І багато кому це вдасться. Адже, як стало зрозуміло зі слів засновника фестивалю, відбір фільмів зумовлений незвичністю й особливістю форми та змісту, оригінальністю сюжету і його своєрідним розкриттям, якщо такий, звісно, є... Наприклад, якщо ви зафільмували свого котика з банановою шкіркою на спині, або роботу якогось механізму з гвинтиками та усілякими деталями, або один день на якомусь базарі – тут, в Ірпені, вам будуть раді однозначно.

На ювілейному, 10-му, фестивалі гості мали змогу переглянути 30 короткометражок абсолютно різних років випуску, країн виробництва та художньої вартості. Звичайно, була ще й така собі «бонусна програма» – ретроспективний показ фільмів-переможців попередніх років, а також раритетних голландських стрічок.

Усі призи розподілялися винятково демократично – у спосіб голосування глядачів. Причому бюлетені вкидали до прозорої урни, тож будь-які звинувачення у фальсифікації відпадають, не з'явившись. Та й оприлюднені тут-таки результати голосування мало кого здивували, а от професійне журі (якби тут таке було) від деяких відзначених стрічок впало б у ступор... Але лише від деяких... Слід віддати належне смаку ірпінських кіноманів.

Цього року загальною більшістю голосів найкращим фільмом у категорії «Альтернативний світ» було обрано малайзійську стрічку «Гуан» режисера Квек Шіо Чуан. Головний приз фестивалю – «Золота кінострічка» – поїхав до Малайзії. «Там вона ще не була», – прокоментував Тубі, під час віртуального вручення призів. Серед комедій першість посів фільм «Вранішні пісні», що його створили лаоські аніматори Ті-Вон Муонг-Хане, Вілаконе Пхачансавонг та Чонгхам Пхонекьо. Перше місце в номінації «Ультракортке кіно» здобули норвежці Руне Ерікссон та Ерікс Ерікссон з анімацією «Нові фотографії з Марса».

Сергію, вітаємо вас із ювілеєм!

Дякую, дякую.

Якось надвечір народ уже порозбігався?

Ну, люди потомилися – ми й самі вже втомилися, чесно кажучи.

Але все ж глядачів небагато?

Вдень було більше, ніж торік. Це якраз буде гарно видно на спільному фото біля центрального входу.

За яким критерієм відбираєте фільми для свого фестивалю і як можна потрапити до вас у якості конкурсанта?

Критерії насправді досить прості. Фільм має бути досить незвичний, з художньою цінністю, захоплюючий, щоб «чіпляв» якимось чином та був не мейнстрімним. Тобто ми відбираємо не те, що можемо побачити в кінотеатрах, по телебаченню і т. д. Як потрапити? У принципі, упродовж дев'яти місяців проводиться набір фільмів. Це відбувається через інтернет, де кожен автор може зареєструватися, заповнити анкету про своє кіно і потім його надіслати. А тоді вже проходить власне відбір.

Насправді учасники визначаються достатньо просто, оскільки дуже багато фільмів зняті за певним шаблоном – особливо цим грішать фільми з СНД... Якщо це студентське кіно – помітно одразу. Сьогодні в нас була представлена робота Катерини Саєнко «Замах на вбивство» – чудовий фільм за твором Карела Чапека. Стрічка класна, але якби ви побачили 20 подібних фільмів, то зрозуміли б, що це реально студентська київська школа кіно.

За 10 років існування фестивалю ми переглянули понад 1500 різних надісланих фільмів. Тому вже з перших кадрів можемо зрозуміти, що піде, а що ні. І до того ж ми вже трохи вивчили глядача, його реакцію. Деякі фільми можуть подобатися нам, але глядачі будуть незадоволені.

Судячи з аплодисментів сьогодні у залі, мабуть, лише фільмів 5 чи 6 їх отримали...

До речі, так.

І в кулуарах чути було розмови незадоволених конкурсною програмою...

Може бути.

А хто здійснює відбір фільмів? За ким останнє слово?

Оскільки весь фестиваль – це дві людини: я й Анна, то, за великим рахунком, й обираємо ми. Перше слово моє, а останнє, як правило, її. Я відсіюю найбільшу кількість надісланих робіт. Цього року, можливо, фільми досить специфічні через номінації – «Альтернативний світ» (спроба сфокусуватися на фантастиці), «Комедія» та «Ультракоротке кіно» (фільми тривалістю до 2-х хвилин).

А ви не хотіли цього року розширити діапазон номінацій?

Ну, оскільки цей фестиваль ювілейний, ми вирішили зробити собі подарунок і показали ті фільми й жанри, які найбільше нам до вподоби. Але якщо будемо продовжувати, то наступного року повернемося до традиційних номінацій: ігрове кіно, документальне, анімаційне та експериментальне.

Оскільки ми хочемо втиснути наш фестиваль в один день, то не всі витримують таке навантаження. Є межа людським можливостям.

Але ж на «Молодості» фестиваль триває декілька днів, і перегляди також із ранку до вечора. Не зважаючи на це, там повні зали...

Так, але ж не можна порівнювати неформальний некомерційний фестиваль із головним фестивалем країни! Для того, аби показати фільм на «Молодості», витрачається €4-5 тис. – ми неодноразово спілкувалися з організаторами цього фестивалю і брали участь у роботі журі на багатьох українських кінофестивалях.

Учасники «Молодості» вам свої роботи не надсилають? Чи вони вимагають грошей за демонстрацію своїх картин?

Такий фестиваль, як Ірпінський, професіоналам не дуже-то й потрібен – хіба що розширити власну географію... Можливо, в цьому випадку хтось не пройшов на «Молодість», бо там беруть лише відзняті на кіноплівку фільми. Взагалі, наскільки мені відомо, звичайній людині з вулиці досить складно туди потрапити. Але загалом професіонали досить рідко надсилають нам свої роботи. Від загальної кількості картин професійних приблизно 20-30%, решта – роботи студентів та незалежних кінематографістів. У цих людей абсолютно інша мотивація – їм цікаво десь показати свій фільм, щоб комусь він сподобався. Грубо кажучи – це енергообмін автора з глядачем.

Фільм-переможець «Гуан» знятий досить професійно. Він не схожий на аматорське кіно.

Я зараз точно не скажу. Але з огляду на те, що автор молодий, він або студент, або випускник. Зараз ми вже не переймаємося цим. Це у перші роки фестивалю ми хотіли робити його лише

для аматорів та незалежних кінематографістів. Якби це було тільки так, то швидше за все в кулуарах незадоволених було б набагато більше.

Ви самі якимось чином пов'язані з кіно?

Ми якраз і є такими незалежними аматорами. Сьогодні було представлено два мої фільми. Кіно у звичайному розумінні це назвати не можна, але це і є ультракоротке кіно – думки, замальовки, щось таке... Зараз у нас така собі творча перерва.

Чи не хотіли б ви розширити свій фестиваль, залучати більше глядачів, зробити гучнішу рекламу, все ж про нього ще мало хто знає?

Ну й прекрасно! У нас направленість не так на широту, як на глибину. Ми, наприклад, маємо ядро глядачів, у нас є інтернет, де ядро глядачів ще більше. Наша направленість не на те, аби все тут було помпезно, приїздили якісь «шишки» й давали гроші. Ми це робимо, щоб показати реальну альтернативу. В фестиваль не вкладаються жодні спонсорські кошти – ми все робимо самі. Ми інвестуємо лише свій час та сили. Друкується все вдома на принтері, монтується теж удома на комп'ютері, субтитри я теж роблю сам. Режисери надсилають мені діалогові листи, я все перекладаю російською...

А чому саме російською?

Ви вже вибачайте, але так вийшло, що ми, я й моя дружина Анна, російськомовні. «Юная Кіска і Старий Пьос» – це наш проект, який робить «Ірпінський кінофестиваль».

Вам хтось допомагає?

Іноді підключаються якісь люди, наприклад, відділ культури робить одну з найважливіших речей для фестивалю – надає залу. Абсолютно безкоштовно. Жодного разу ми не вступали ні з ким у комерційні стосунки. Ми хотіли і собі, й оточенню показати, що так можна. Якщо є бажання, є енергія і хочеться щось зробити, то це потрібно робити, не чекаючи манни з неба. Її не буває... А розширювати фестиваль означає вв'язуватися у якісь фінансові стосунки. Ми принципово цього не хочемо.

Але цього року реклами все ж було більше?

Так, ми вирішили понаклеювати афішки на стовпах...

І проанонсований фуршет також мав заманити глядача...

Це не ми! Хтось пронюхав про наші «підступні» плани й розмістив таку інформацію.

Спілкувалися Атаная ТА, Олена ЖЕЖЕРА

© 2012 Особистий погляд